

Ани Монева
Намирах се

Червена, кръвта ме прониза,
започна навсякъде да пълзи.
Разкъсваше бялата риза,
а аз я зашивах с горчиви сълзи.
Пищяха и совите в мрака,
говореха, пареха, плачеха.
Закъсняла съм. Никою не чака.
Думите нищо не значеха.
Отекваше звън на камбани,
раздираше моята тишина,
а аз ги замерях със камъни,
изронени от ранена душа.
И свещи запалвах във храма,
да можех със тях да простя
болката все ненадживяна
и посева на цветни семена.
Иконите гледаха овехтяло
раните по молещите колена.
Въгленчето тлееше във бяло,
покрито от сивото на пепелта.
Вратите на храма затварях,
да скрия святата му светлина.
Падах, а после се изправях
по-силна. Помитах прахта.
Намирах се. Пречистена.
Усмихвах се, говорейки с дъжда.

КРАЙ

© Ани Монева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6724>]